

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 15C/55/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317218492
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Jakubovič
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2020:2317218492.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní pred sudcom JUDr. Rastislavom Jakubovičom v právnej veci žalobkyne: J. S., K.. X.X.XXXX, O. Š., K. XXXX/XX, právne zastúpená advokátskou kanceláriou: Podhorský & Partners, s.r.o., IČO: 46 962 000, so sídlom Bratislava, Ventúrska č. 1, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Bratislava, Kubániho č. 16, o zaplatenie 1 156,68 Eur, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 1 156,68 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 4.10.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd žalobkyni priznáva plnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 5.10.2017 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1 156,68 Eur s príslušenstvom, titulom bezdôvodného obohatenia a nahradiť trovy predmetného konania. V podanej žalobe žalobkyňa uviedla, že so žalovaným dňa X.X.XXXX uzatvorila Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj ako „Zmluva“), na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni sumu vo výške 1 170,- Eur. V súvislosti s touto zmluvou sa na tunajšom súde viedlo pod sp. zn. 26C/214/2014 konanie, v ktorom žalovaný žaloval žalobkyňu o zaplatenie sumy 710,91 Eur s prísl. Súd však konanie uznesením č.k. 26C/214/2014-48 zo dňa 10.2.2015 zastavil, nakoľko žalobca vzal podanú žalobu v celom rozsahu späť. Dňa 1.2.2017 sa žalobkyňa obrátila na advokátsku kanceláriu Podhorský & Partners, s.r.o. vo veci vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému. Po prevzatí veci sa žalobkyňa dozvedela všetky relevantné skutočnosti nasvedčujúce tomu, že žalovaný sa na jej úkor obohatil resp. stále sa úmyselne obohacuje. Tento dátum je možné považovať za deň, kedy právny zástupca žalobkyne na základe písomných podkladov zistil a oznámil žalobkyni, že došlo resp. dochádza k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jej úkor obohatil. Z listinných dôkazov predložených žalovaným v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 26C/214/2014, možno vyvodíť, že žalovaný poskytol a reálne vyplatil žalobkyni finančné prostriedky vo výške 950,15 Eur. Žalobkyňa z toho splatila žalovanému sumu vo výške 1 786,83 Eur. Zmluva o revolvingovom úvere pritom obsahovala neprímerane vysoké úroky a poplatky za poskytnutie úveru, preto boli tieto nároky žalovaného absolútne neplatné. Sumu, ktorú žalobkyňa ku dňu podania žaloby (11.2.2014) vrátila žalovanému, preukazovala Karta klienta, ako aj žaloba zo dňa 20.10.2013, ktoré boli súdu predložené žalovaným. Týmto konaním v rozpore s dobrými mravmi sa žalovaný obohatil o sumu 836,68 Eur. K Zmluve bola formulárove uzavretá Dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa X.X.XXXX Č.. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Dohoda o zrážkach“), na základe ktorej sa vykonávajú zrážky zo mzdy žalobkyne. Žalovaný napriek tomu, že žalobkyňa „preplatila úver“, keď žalovanému

vrátila titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1 786,83 Eur, a aj napriek tomu, že Dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, keďže nebola individuálne dojednaná, uplatnil si právo z Dohody u zamestnávateľa žalobkyne a zrážky jej boli aj vykonané v sume 320,- Eur. Dohoda o zrážkach pritom po podpise zmluvy nebola žalobkyňi odovzdaná, ponechal si ju žalovaný. Zamestnávateľ žalobkyne vykonal v sume 8 x 40,- Eur, teda spolu 320,- Eur. Až následne zaslaním výzvy zamestnávateľovi právnym zástupcom žalobkyne, boli zrážky zo mzdy od 1.3.2017 zastavené. Žalobkyňa teda po právoplatnom skončení súdneho konania sp. zn. 26C/214/2014 uhradil žalovanému ďalšie finančné plnenia, nie však dobrovoľne, ale zrážkami zo mzdy, pričom v roku 2016 a 2017 boli zrážky zo mzdy žalobkyne vykonané spolu vo vyššie uvedenej výške 320,- Eur. Touto nekalou praktikou žalovaného sa zvýšila suma bezdôvodného obohatenia, ktorá je ku dňu podania predmetnej žaloby spolu vo výške 1 156,68 Eur (836,68 Eur + 320,- Eur), ktoré prijal žalovaný nad rámec pohľadávky, ktorú mal voči žalobkyňi. Žalobkyňa poukázala na neprimeranú výšku ročnej úrokovej sadzby prevyšujúcej 30% a nemravných poplatkov za úver. Má za to, že takáto dohoda o výške úrokov a odmeny za poskytnutie úveru sa prieči dobrým mravom, a preto je podľa § 39 OZ neplatná. Keďže žalobkyňa preplatila pohľadávku, ktorú mala uhradiť podľa zmluvy o úvere, žalovaný má povinnosť vrátiť poskytnuté prostriedky odo dňa nasledujúceho po poskytnutí finančných prostriedkov, ktoré prevýšili pohľadávku žalovaného. V prípade námietky premlčania vo vzťahu objektívnej premlčacej lehoty zo strany žalovaného, žalobkyňa z opatrnosti dala do pozornosti viaceré rozhodnutia slovenských súdov, v ktorých súdy posúdili obdobné konanie poskytovateľov úverov, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohateniu tým, že nedávajú svoje zmluvy do súladu so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Objektívna premlčacia doba je 10 ročná. Okrem vyššie uvedeného bezdôvodného obohatenia žalobkyňa podanou žalobou žiada aj o priznanie úrokov z omeškania v zákonnej výške.

2. Súčasne s podanou žalobou podala žalobkyňa aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým žiadala, aby súd uložil jej zamestnávateľovi povinnosť zdržať sa výkonu zrážok zo mzdy v prospech žalovaného, a to až do právoplatného skončenia predmetného konania. Svoj návrh žalobkyňa odôvodnila tým, že žalovaný požiadal o pokračovanie výkonu zrážok, pričom tieto sa vykonávajú na základe dohody, ktorá je neplatná. Dohoda žalovanému umožňuje vykonávať zrážky zo mzdy aj v rozsahu neprijateľných zmluvných podmienok, a tým zasahovať do majetku žalobkyne nad mieru prípustnú právnymi predpismi, preto je potreba dočasne upraviť pomery strán sporu. Neodkladné opatrenie zabráni neoprávnenému výkonu práva žalovaného. Súd o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol uznesením č.k. 15C/55/2017-48 zo dňa 25.10.2017, ktorým rozhodnutím návrhu vyhovel.

3. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril podaním súdu doručeným dňa 29.1.2018. V predmetnom vyjadrení uviedol, že dôvody, na základe ktorých sa žalobkyňa domáha zaplata sumy 1 156,68 Eur popiera. Žalovaný uplatnil ako základnú skutočnosť voči podanej žalobe námietku premlčania. Žalobkyňa doručila žalobu na súd dňa 5.10.2017. Zo žiadnej časti podanej žaloby nevyplýva ani tvrdenie a ani preukázanie toho, v súvislosti s čím vzniklo bezdôvodné obohatenie. Žalovaný tvrdí, že podaná žaloba smeruje k uplatneniu nároku, ktorý je v časti premlčaným a uplatňovaným po uplynutí premlčacej doby, a to z dôvodu uplynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty. Žalobkyňa sa v podanej žalobe odvoláva na uznesenie Okresného súdu Galanta, č.k. 26C/214/2014-48 zo dňa 10.2.2015. Dôvody, na základe ktorých žalobkyňa podala žalobu, jej boli známe už počas uvedeného konania, z tvrdení prezentovaných vedľajším účastníkom. Subjektívna premlčacia lehota začala plynúť teda najneskôr doručením uvedeného uznesenia žalobkyňi (čo bolo najneskôr 1.4.2015) a uplynula skôr, ako bola na súd doručená žaloba (dňa 5.10.2017). Žalovaný preto tvrdí, že podaná žaloba bola súdu doručená a ňou žalovaný nárok uplatnený po uplynutí zákonnej 2-ročnej premlčacej lehoty, a preto namieta premlčanie nároku z dôvodu jej uplynutia. Počas obdobia dvoch rokov pred podaním žaloby žalobkyňa uhradila sumu 379,47 Eur. Nad túto sumu je ním uplatňovaný nárok premlčaný pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby. Žalovaný namieta aj uplynutie 3-ročnej premlčacej lehoty. V období 4.10.2014 do 4.10.2017 žalobkyňa uhradila 389,07 Eur. Nad túto sumu je žalobkyňou uplatňovaný nárok premlčaný pre uplynutie trojročnej premlčacej lehoty. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o objektívnej lehote, ktorá by mala byť 10 ročná z dôvodu, že malo dôjsť k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu žalovaný uvádza, že takýto záver a tvrdenie nemá oporu v žiadnej skutkovej okolnosti, alebo v dôkaze. Na preukázanie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného resp. vedomosť o tom, že viaceré nároky uplatnené voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdnej kontroly hlásené za neplatné, prípadne úvery poskytnuté žalovaným pre spotrebiteľov sú považované za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného by bolo nutné v každom konkrétnom

prípade s poukázaním na okolnosti uzatvorenej úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohacuje. Vzťah bezdôvodného obohatenia medzi stranami sporu je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom. V tomto prípade zmluva bola uzatváraná v roku 2010 a súd, pokiaľ konštatoval, že i u žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, mohol poukázať na konkrétny prípad, kedy už, či rozsudkom alebo iným spôsobom, mu takéto konanie v tej dobe bolo vytknuté. Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX bola uzavretá dňa X.X.XXXX. V danom čase, kedy by podľa tvrdenia žalobkyne mal byť daný úmysel získať bezdôvodné obohatenie uzavretím uvedenej zmluvy, bolo aj na základe kontrol vykonávaných Slovenskou obchodnou inšpekciou overené, že zmluvy uzatvárané žalovaným majú všetky zákonné náležitosti. Žalovaný dôvodne vychádzal pri svojej praxi z toho, že jeho postup je správnym a zákonným. Tvrdenia žalobkyne o úmyselne získanom bezdôvodnom obohatení nemajú reálny skutkový a ani vecný dôvod. Žalovaný preto tvrdí, že žalovaný nárok je v celom rozsahu premlčaným z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej lehoty. Žalobkyňa v podanej žalobe tvrdí, že bezdôvodné obohatenie vzniklo preto, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatnou, lebo obsahuje neprimeranú výšku úrokovej sadzby a nemravných poplatkov za úver. Uvedené tvrdenie žalovaný popiera, pretože výška úrokov neodporuje žiadnemu právnomu predpisu platnému a účinnému v čase jej uzavretia. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola teda k obdobiu uzatvorenia zmluvy, t.j. k X.X.XXXX upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žalobkyňa toto vôbec nerešpektuje, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ustanovenia podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa (teda okrem úroku aj prípadne ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom má zaplatiť s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné a teda predpokladom pre získanie úveru). Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotu priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je namieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatom, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu) je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií SR. Tá bola pre zmluvu vo výške 51,49 %. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala - za podstatné prevýšenie by bolo možné považovať odklon od priemernej sadzby o 25-27 %. Otázka výšky úrokov, súladu úrokov so zákonom a právnych dôsledkov dohodnutia úrokov odporujúcich zákonu sa preto musí posudzovať tiež v intenciách vyššie uvedených právnych predpisov. Od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona, prípadne úroky obvykle požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. K Dohode o zrážkach zo mzdy žalovaný uviedol, že ide o zákonný spôsob zabezpečenia pohľadávky, pre ktorej uplatnenie sa žiadne súdne rozhodnutie o pohľadávke nevyžaduje ani nepredpokladá. Žalovaný uvádza, že prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy sa prístupuje k splneniu povinnosti dlžníka, t.j. k úhrade splátok úveru. Podstatou dohody o zrážkach zo mzdy je, že platiteľ mzdy dlžníka uhradza na základe dlžníkovho súhlasu (vyjadreného v Dohode o zrážkach zo mzdy) jeho splatný dlh pomocou zrážok zo mzdy, a tieto poukazuje na účet veriteľa, čím sa spláca veriteľova pohľadávka. Tento inštitút patrí k tradičným prostriedkom zabezpečenia záväzkov, ktorý upravuje Občiansky zákonník, a slúži najmä k úhrade dlhu zo zmluvy, jeho splátok a úrokov. Jedná sa o rovnocenný spôsob splácania dlhu, akými sú napr. uhrádzanie splátok vkladom v banke, platenie prostredníctvom pošty, trvalým príkazom a pod. Veriteľovi vzniká právo použiť tento inštitút, len čo sa pohľadávka stala splatnou. Na jeho použitie sa neviaže schválenie rozhodnutím súdu, ani žiadna súdna kontrola, ale existencia právnej skutočnosti, napr. porušenie povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy, v tomto prípade nesplácanie dohodnutých splátok. Ak žalobkyňa podanou žalobou smeruje k tomu, že dohodou sa môžu vymôcť plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok, potom je potrebné, aby žaloba smerovala voči takým okolnostiam, a nie voči dohode o zrážkach zo mzdy. Pokiaľ ide o námietku subjektívnej predstavy veriteľa o výške dlhu s majetkom dlžníka, je nutné zdôrazniť, že dohoda o zrážkach zo mzdy je zákonným inštitútom zabezpečenia záväzkov zmluvných strán, ktorej regulácia je prísne upravená osobitnými predpismi. Zákon presne stanovuje, aká suma môže byť zrazená na základe výkonu zrážok, resp. aká čiastka musí dlžníkovi byť ponechaná ako zostatok na zabezpečenie jeho

základných životných potrieb, a teda ani dohodou zmluvných strán nemožno dospieť k výkonu zrážok vo vyššej výške, ako umožňuje zákonný predpis. Žalobkyňa v tejto časti neunesla dôkazné bremeno. O tom, že žalovaný za účelom zabezpečenia návratnosti úveru uzatvára na osobitnej listine dohodu o zrážkach zo mzdy, bola žalobkyňa informovaná už v predzmluvnej fáze poskytnutia úveru. Žalovaný tiež popiera tvrdenie žalobkyne o tom, že žalobkyňa mala byť nútená uzatvoriť dohodu o zrážkach zo mzdy. Z tvrdení žalobkyne nie je zrejmé a ani zistiteľné, o aké nútenie by malo ísť a či je takéto konanie pripočítateľné žalovanému. Samotný fakt, že žalovaný ako spôsob zabezpečenia záväzkov z úverovej zmluvy požadoval uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy nespĺňa ani jeden z prípadov, ktoré právna úprava považuje za prípady nezákonného vnútenia a obmedzovania slobodnej vôle konajúceho. Právna úprava platná a účinná v čase uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy neurčila žiadny zákaz spočívajúci v tom, aby veriteľ nemohol požadovať zabezpečenie svojich nárokov zo zmluvného vzťahu so spotrebiteľom formou dohody o zrážkach zo mzdy (alebo iným zabezpečovacím prostriedkom) - navyše za predpokladu, že nešlo o povinné dojednanie.

4. K vyššie uvedenému vyjadreniu žalovaného sa žalobkyňa vyjadrila podaním súdu doručeným dňa 12.4.2018. K subjektívnej premlčacej dobe žalobkyňa uviedla, že o vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor obohatil, sa kvalifikovane dozvedela až po dátume 1.2.2017, teda po porade so zvoleným právnym zástupcom, ktorý ju zastupuje aj v tejto veci. Je zrejmé, že spotrebiteľ - žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia nemala ako kvalifikovane dozvedieť kedy a kto sa na jej úkor mal obohatiť. Tvrdenie žalovaného o tom, že už v konaní vedenom pod sp. zn. 26C/214/2014 mohla získať a získala žalobkyňa vedomosti o skutočnostiach nasvedčujúcej tomu, že vzniklo bezdôvodné obohatenie a kto sa na jej úkor obohatil, nie je relevantné, pretože súd nerozhodol rozsudkom, ale iba uznesením. Žalobkyňa - spotrebiteľ sa tak nemohla zo samotného konania dozvedieť, že sa na jej úkor žalovaný obohatil. Žalobkyňa - spotrebiteľ sa dozvedela skutočnosti nasvedčujúcej tomu, že na jej úkor sa žalovaný obohatil až po porade s právnym zástupcom v čase prevzatia zastúpenia, teda dňa 1.2.2017. Na podporu záveru, že žalobkyňa nevedela, že žalovaný sa obohatil a obohacuje na jej úkor žalobkyňa uviedla, aj fakt, že žalovaný vykonával po zastavení pôvodného konania vedenom pod sp. zn. 26C/214/2014 aj naďalej zrážky zo mzdy a to aj napriek tomu, že nemal nárok na zaplatenie žiadnej sumy od žalobkyne. K tomu, či možno alebo nemožno konanie žalovaného označiť za konanie úmyselné, ktoré by odôvodňovalo aplikáciu 10 ročnej premlčacej doby, žalobkyňa uviedla, že použitie napr. neprijateľnej podmienky v Zmluve o úvere, či určenie neprímerane vysokej ceny úveru, nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísanými praktikami. Súčasne konanie žalovaného, keď po skončení pôvodného konania začne vykonávať zrážky zo mzdy je jednoznačne konaním úmyselným. Žalovaný teda mohol a mal vedieť, pri povinnosti odbornej starostlivosti, že Zmluva a jej niektoré ustanovenia sú v hrubom rozpore s dobrými mravmi a že žalobkyňa už vrátila viac ako bola povinná. Napriek tomu si na súde uplatnil žalobou nárok na plnenie z nej - práve s úmyslom získať ďalšie bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom na všetky okolnosti prípadu je zrejmé, že žalovaný postupoval voči žalobkyňi od začiatku v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Neprimerane vysoké poplatky za poskytnutie úveru, uplatňovanie pohľadávok nad rozsah prípustný zákonom, dlhodobé ignorovanie právnych predpisov je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Aj keby sme pripustili, že žalovaný nemal priamo úmysel dojednať zmluvu so žalobkyňou neplatne, v snahe získať neoprávnený prospech, ťažko možno uveriť, že nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Konanie žalovaného, ako podnikateľa poskytujúceho úvery a pôžičky, nebolo konaním s odbornou starostlivosťou, pretože v Zmluve o úvere vedome dojednal vysoké úroky za poskytnutie úveru - RPMN, priemerná RPMN vo výške cca 70 %. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i inštitút dobrých mravov (porov. 1MCdo1/2009, 21Cdo 1484/2004 /ČR/). Pri dojednávaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu nato, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov, a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne

presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru v % ročne viacnásobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (údaje zverejnené NBS). Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je potrebné hodnotiť konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi. Nielen s poukazom na vyššie uvedené, ale aj na všetky doposiaľ známe skutočnosti v oblasti praktík žalovaného, má žalobkyňa za to, že zo strany žalovaného sa evidentne jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, ktorá sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu aké by žalovaný získal z úrokov formálne uvedených v zmluve. Neprimerané vysoké poplatky za poskytnutie úveru, uplatňovanie pohľadávok nad rozsah prípustný zákonom, dlhodobé ignorovanie právnych predpisov je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Aj keby sme pripustili, že žalovaný nemal priamo úmysel uzavrieť so žalobkyňou zmluvu v snahe získať neoprávnený prospech, ťažko možno uveriť, že nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je možné automaticky stotožňovať so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby, t.j. momentom vzniku bezdôvodného obohatenia. Je zrejmé, že v danom prípade bol medzi žalobkyňou a žalovaným zmluvou založený spotrebiteľský záväzkový vzťah. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobkyne, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Vyššie uvedené závery ohľadom úmyslu žalovaného obohatiť sa potvrdilo aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré prostredníctvom Odboru ochrany spotrebiteľa posudzovalo množstvo spotrebiteľských zmlúv spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o. Na základe mnohých podnetov spotrebiteľov posudzovalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky spotrebiteľské zmluvy a dospelo k záveru, že:

- viaceré zmluvné podmienky zakomponované v zmluvách spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o. sú neprijateľné;
- spoločnosť využíva finančnú situáciu spotrebiteľov;
- je potrebné podať podnet združeniam na ochranu spotrebiteľov na zváženie podania žaloby proti spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o. na súd.

5. Na pojednávanie konané v danej veci dňa 18.9.2018 sa osobne dostavil len právny zástupca žalobkyne. Právny zástupca žalovaného svoju ako aj neúčasť žalovaného vopred písomne ospravedlnil, pričom súhlasil, aby súd pojednával a rozhodol aj v ich neprítomnosti. K veci samej v predmetnom podaní uviedol, že sa pridržiava svojich doteraz písomne urobených vyjadrení.

6. Právny zástupca žalobkyne pred súdom uviedol, že v danom konaní si žalobkyňa uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa ich názoru žalovaný v čase uzatvárania zmluvy konal v úmysle, ktorý smeroval tomu, že sa v budúcnosti na úkor žalobkyne obohatí. Tomuto nasvedčujú viaceré skutočnosti. Jednak tá, že v zmluve žalobca uviedol neprimerane vysoké úroky, ktoré mala žalobkyňa platiť za poskytnuté finančné prostriedky. O úmysle žalovaného svedčí aj to, že spolu so zmluvou dal žalobkyne podpísať aj dohodu o zrážkach zo mzdy. Takýmto konaním žalovaný jednoznačne vyjadril to, že má úmysel sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohacovať. Úmysel žalovaného obohacovať sa je preukázaný aj tým, že aj napriek tomu, že žalobkyňa poskytnutú finančnú čiastku preplatila, žalovaný od nej súdnou cestou vymáhal ďalšie plnenia, pričom konanie o jeho žalobe bolo vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 26C/214/2014, kde po vznesení námietky premlčania intervenientom vzal žalovaný svoju žalobu späť. Po zastavení konania sp. zn. 26C/214/2014 požiadal žalovaný zamestnávateľa žalobkyne o vykonávanie zrážok z jej mzdy. Z vyjadrení samotnej žalobkyne je zrejmé, že ani sama nevedela, koľko žalovanému zaplatila, dokonca ani nevedela, v akej výške jej žalovaný finančné prostriedky poskytol. Subjektívnu vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia žalobkyňa nemohla nadobudnúť ani na základe vyjadrení intervenienta v pôvodnom spore, nakoľko jeho vyjadrenie obsahovalo iba

námietku premlčania voči nároku. Subjektívnu vedomosť o tom, že sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohacuje nadobudla žalobkyňa až po tom, čo záležitosť konzultovala so svojim právnym zástupcom, ktorého navštívila po tom, čo jej zamestnávateľ začal vykonávať zrážky zo mzdy. Právny zástupca žalobkyne vtedy vysvetlil, že žalovanému už nemá platiť nič a že dokonca žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Ako právny zástupca žalobkyne kontaktoval jej zamestnávateľa, ktorý po vysvetlení, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná a žalobkyňa poskytnuté finančné prostriedky žalovanému vrátila, prestal s vykonávaním zrážok zo mzdy. K spisovému materiálu právny zástupca žalobcu založil e-mail, ktorým spoločnosť ANACO, ktorú na vymáhanie pohľadávok splnomocnil žalovaný kontaktovala zamestnávateľa žalobkyne a zaslala mu vyčíslenie dlhu žalobkyne voči žalobcovi k 6.3.2017, podľa ktorého mala žalobkyňa žalovanému dlhovať sumu 1 091,60 Eur. Aj týmto je preukázaný úmysel žalovaného, ktorý aj napriek tomu, že vedel, že sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, vymáhal od nej sumu takmer 1 000,- Eur.

7. Následne bolo vo veci vydané rozhodnutie vo veci samej pod č.k. 15C/55/2017-114 zo dňa 18.9.20218, ktorým súd podanej žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Predmetné rozhodnutie bolo však zo strany žalovaného napadnuté odvolaním, na základe ktorého bolo odvolacím súdu zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konania a nové rozhodnutie. Odvolací súd tak rozhodol rozhodnutím č.k. 23Co/8/2019-180 zo dňa 30.9.2019.

8. Po vrátení veci tunajšiemu súdu bolo súdu dňa 15.11.2019 doručené vyjadrenie žalobkyne, ktorým sa táto vyjadrovala k veci samej. V predmetnom podaní uviedla, že vo vzťahu k začiatku plynutiu objektívnej premlčacej doby, rozhodným okamihom je vykonanie poslednej úhrady splátky úveru titulom zmluvy, a to z dôvodu, že v danom prípade je nutné bezdôvodné obohatenie žalovaného považovať za trvajúci stav, ktorý bol ukončený momentom kedy žalobkyňa prestala uhrádzať mesačné plátky úveru na základe čiastočne neplatného zmluvného vzťahu (dojednanie o výške úrokov v rozmedzí 65 - 70 % ročne), pričom úhrada splátok úveru bola spojená s neplatnosťou zmluvy v časti úrokov a poplatkov. Žalobkyňa vykonala poslednú úhradu titulom zmluvy dňa 31.1.2017. Pre plynutie objektívnej premlčacej doby je teda rozhodným deň 31.1.2017. Vo vzťahu k úmyslu žalovaného obohatiť sa na úkor žalobkyne, žalobkyňa zotrváva na svojej doterajšej argumentácii, a preto má za to, že v danom prípade je nutné aplikovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Žalovaný dojednal vedome v Zmluve o úvere so žalobcom úrokovú sadzbu vo výške 70,02 % ročne. Je zrejmé, že tak žalovaný robil s úmyslom sa v budúcnosti obohatiť sa na žalobkyne. Žalovaný je subjekt, ktorého predmetom podnikania je poskytovanie úverov a iných pôžičiek. V postavení podnikateľa má postupovať s odbornou starostlivosťou odkazom na zákon o spotrebiteľských úveroch. Zo zákona o spotrebiteľských úveroch jasne a zrozumiteľne vyplýva, aké náležitosti má mať spotrebiteľská zmluva o úvere a aké následky sú spojené s nedodržaním týchto zmluvných ustanovení. Takisto zo zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník vyplýva, že vysoké úroky za poskytnutie úveru sú v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na výšku ročnej úrokovej sadzby prevyšujúcej 30 % a poplatkov za úver. Má za to, že takáto dohoda o výške úrokov a odmeny za poskytnutie úveru sa prieči dobrým mravom, a preto je podľa § 39 OZ neplatná (napr. Uznesenie NS SR 1MCdo 1/2009 z 31.07.2009). V predmetnej veci dohodnutý úrok z úveru presahoval úroky, za ktoré v tom čase poskytovali peňažné ústavy úvery, a ktoré sa podľa štatistických údajov Národnej banky Slovenska zverejnených na internete pri obdobných úveroch poskytovali ročne vo výške okolo 10 - 12 %. V danom prípade, ako už bolo vyššie uvedené, ročný úrok dohodnutý medzi účastníkmi predstavoval niečo okolo 70 %, čo je viac ako šesťnásobok v porovnaní s priemernou úrokovou sadzbou úverov poskytovaných bankami v tomto období. Aj keď v prípade tzv. nebankových subjektov možno pripustiť isté navýšenie úrokovej miery úveru oproti bankám, a to najmä z dôvodu, že úvery poskytujú aj menej bonitným klientom a musia počítať s vyššou mierou nesplácaných úverov, tak viac ako šesťnásobné navýšenie úrokov je absolútne mimo akejkoľvek rozumnej miery a súd takémuto dojednaníu nemôže poskytnúť ochranu. Podľa názoru žalobkyne boli zmluvné úroky za poskytnutý úver dojednané v zmluve o spotrebiteľskom úvere neprimerané a ich dojednanie je pre rozpor s dobrými mravmi neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takéto úroky boli dojednané jednoznačne s úmyslom sa v budúcnosti obohatiť na účet spotrebiteľa, konkrétne žalobcu. Dojednanie úžerníckych úrokov bolo vedomou činnosťou žalovaného už v čase dojednania Zmluvy o úvere, ktoré muselo viesť k tomu, že žalovaný sa obohatí na žalobkyne. S odkazom na jasne vymedzené následky spojené s dojednaním úrokov vo výške 70,02 % ročne a s nedodržaním zákonných ustanovení zmluvy nemožno v žiadnom prípade konanie žalovaného posúdiť ako nedbanlivostné. Žalovaný musel mať vedomosť, že ním predložená spotrebiteľská zmluva, ktorej obsah už žalobkyňa z jej postavenia spotrebiteľa nemala možnosť nijako ovplyvniť nespĺňa náležitosti zákona a je dokonca

priamo v rozpore s dobrými mravmi, a preto si musel byť vedomý aké následky sú s tým spojené, a že plnenie žalobkyne z titulu úžerníckych úrokov nad rámec poskytnutého úveru bude plnením bez právneho dôvodu. Neznalosť zákona žalovaného v danom prípade neospravedlňovala a ani ho neopravňovala na vymáhanie a prijímanie platieb, v ktorých boli započítané úroky za poskytnutie úvery vo výške odporujúcej dobrým mravom. Je spochybnená dobrá viera žalovaného v poctivom obchodnom styku, a súčasne bol preukázaný jednoznačný úmysel žalovaného poškodzovať žalobkyňu ako spotrebiteľa už v čase dojednania zmluvy o úvere. Žalovaný prijal niekoľkonásobne vyššie plnenie než na aké mal nárok, na základe dohody o úrokoch za poskytnutie úveru, ktoré bolo v rozpore s dobými mravmi. Konanie žalovaného považuje za vedomú činnosť už v čase uzavretia Zmluvy o úvere, kde konal v rozpore so zákonom, dokonca žalovaný uplatnil na súde nárok, ktorý bol zjavne v rozpore s dobrými mravmi, a to v priamom úmysle obohatiť sa. Úmysel žalovaného smerujúci k bezdôvodnému obohateniu sa na úkor žalobkyne podľa názoru žalobkyne preukazuje i skutočnosť, že napriek tomu, že žalovaný po zastavení konania vedeného Okresným súdom Galanta sp. zn. 26C/214/2014, v ktorom žaloval žalobkyňu, z dôvodu späťvzatia žaloby, vykonával zrážky zo mzdy žalobkyne bez právneho titulu. V prípade, že by sa konajúci súd nestotožnil s právnou argumentáciou žalobkyne ohľadne aplikácie 10 ročnej objektívnej premlčacej doby z dôvodu úmyselného konania žalovaného, poukazuje žalobkyňa na ten fakt, že i v prípade aplikácie 3 ročnej objektívnej premlčacej doby bola žaloba podaná v rámci plynutia premlčacej doby, keďže objektívna premlčacia doba s ohľadom na poslednú vykonanú úhradu splátok úveru, ktorá bola žalobkyňou vykonaná dňa 31.01.2017, by uplynula dňa 31.01.2020 a žaloba bola na súd podaná dňa 05.10.2017, teda pred uplynutím objektívnej premlčacej doby.

9. Vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe žalobkyňa uvádza, že hoci v konaní vedenom Okresným súdom Galanta sp. zn. 26C/214/2014 boli predložené listinné dôkazy, z ktorých možno vyvodíť, že zmluva nespĺňa všetky zákonné náležitosti, a preto je bezúčinná a bezpoplatkov, čím sa žalovaný prijatím žalobkyňou vykonaných úhrad nad rámec sumy poskytnutého úveru, bezdôvodne obohatil, žalobkyňa ako laik a teda neznalá práva, nedokázala správne vyhodnotiť jednotlivé listinné dôkazy, a nebola pre neznalosť právnej úpravy spôsobilá dospieť k záveru, že jej vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa má za to, že práve jej neznalosť práva zneužil žalovaný keď od nej prijal plnenia nad rámec sumy poskytnutého úveru. Žalobkyňa sa o dôvodoch zakladajúcich jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia dozvedela, až dňa 1.2.2017, kedy jej táto skutočnosť bola oznámená jej aktuálnym právnym zástupcom. Túto skutočnosť potvrdzuje aj fakt, že žalobkyňa splnomocnila dňa 1.2.2017 právneho zástupcu Podhorský & Partners, s.r.o. Okamih skutočného oboznámenia sa žalobkyne so skutočnosťou, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil na jej úkor podporuje aj skutočnosť, že žalovaný aj napriek zastaveniu pôvodného konania vedeného Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 26C/214/2014 vykonával zrážky zo mzdy žalobkyne, i keď na to nemal žiaden zákonný dôvod. Posledná úhrada zo strany žalobkyne bola vykonaná dňa 31.1.2017, t.j. pred poradou s jej právnym zástupcom. Žalobkyňa si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila žalobou doručenou súdu dňa 05.10.2017, a teda pred uplynutím tak objektívnej ako aj subjektívnej premlčacej doby.

10. K vyjadreniu žalobkyne sa podaním súdu doručeným dňa 23.12.2019 vyjadril aj žalovaný. V podaní poukázal na nesprávnosť a nezákonnosť tvrdenia žalobkyne, ktorá tvrdí, že premlčacia doba pri postupných platbách začína plynúť od vykonania poslednej z nich. Toto tvrdenie žalobkyne je nesprávne, pretože každé čiastkové plnenie, o ktorom sa tvrdí, že ide o bezdôvodné obohatenie, má vlastný začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby (začínajúcej od vtedy, kedy tá - ktorá platba bola vykonaná). Opačný záver by viedol okrem iného k tomu, že v medziobdobí medzi vykonaním tej - ktorej platby a poslednej z nich by vlastne potom nemohlo ísť ani o bezdôvodné obohatenie (ak ohľadne neho nemá plynúť premlčacia doba). Žalovaný popiera tvrdenia žalobkyne o tom, že v prejednávanej veci by malo ísť o úmyselne získané bezdôvodné obohatenie. Tvrdenie žalobkyne nemá opodstatnenie.

11. Posledné vo veci konané pojednávanie sa uskutočnilo dňa 29.9.2020. Osobne sa pojednávania zúčastnil len právny zástupca žalobkyne. Právny zástupca žalovaného svoju ako aj neúčastť žalovaného vopred písomne ospravedlnili, pričom súhlasil, aby súd pojednával a rozhodol aj v ich neprítomnosti. K veci samej v predmetnom podaní uviedol, že sa pridrižiava svojich doteraz písomne urobených vyjadrení.

12. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní pred súdom uviedol, že sa v plnej miere pridrižiava vo veci doteraz urobených podaní. Zastáva ten názor, že v danom prípade je nutné aplikovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Má za to, že zo strany žalovaného išlo o úmyselné konanie, keďže

vo formulárovej zmluve ktorej obsah žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť stanovil úroky vo výške prevyšujúcej 70 %. Keďže išlo o subjekt pôsobiaci na trhu a zaoberajúci sa poskytovaním nebankových pôžičiek, musel a mal svoju činnosť vykonávať s odbornou starostlivosťou preto má za to, že vzhľadom na svoje postavenie musel žalovaný vedieť, že nim stanovená výška úrokov 5 až 6 násobne prevyšuje úroky požadované inými subjektmi, ktoré pôsobia na finančnom trhu ako aj úrokovú mieru stanovenú NBS. Má za to, že toto je jasným príkladom minimálne nepriameho úmyslu. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby, tu uviedol, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela až po tom, čo ju o tom oboznámil jej právny zástupca. Žalobe navrhuje vyhovieť.

13. Súd vo veci dokazovanie vykonal oboznámením sa s obsahom predložených listinných dôkazov, a to: Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX G. P. X.X.XXXX, Oznamenie veriteľa o schválení úveru, Karta Klienta, žiadosť žalovaného o pokračovanie vykonávania zrážok, výpisy preukazujúce vykonávanie zrážok, Dohoda o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX, e-mail Anaco zo dňa 7.3.2017, Štandardné európske informácie o spotrebiteľských úveroch, Súhrnné informácie o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2010, ako aj ďalším obsahom spisu a zistil tento skutkový stav veci:

14. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, pričom súd má za to, že sa jednalo o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru, o čom svedčil aj spôsob jeho poskytnutia a splácania. Úver bol schválený vo výške 1 170,- Eur, pričom žalobkyňa reálne obdržala sumu vo výške 950,15 Eur. Žalobkyňa sa podľa údajov uvedených v bode 6. Zmluvy (údaje o schválenom revolvingovom úvere) poskytnutý úver zaviazala splatiť prostredníctvom pravidelných mesačných splátok v počte 42 a vo výške 59,47 Eur. Spolu sa teda žalobkyňa zaviazala uhradiť sumu 2 497,74 Eur. Žalobkyňa poskytnutý úver riadne splatila, čo žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel. Celkovo žalovanému splatila sumu vo výške 1 786,83 Eur, čo bolo o 836,68 Eur viac ako reálne obdržala. Následne boli žalobkyni ešte vykonávané zrážky z jej mzdy a to v celkovej výške 320,- Eur. Žalobkyňa teda žalovanému uhradila o 1 156,68 Eur viac ako jej reálne poskytol.

15. Súd má zato, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že strany uzatvorili zmluvu o poskytnutí úveru. Rovnako tak sporné nebolo, to koľko peňažných prostriedkov žalobkyňa obdržala a koľko splatila. Sporné však ostalo to, či zmluva a teda spotrebiteľský úver, ktorý bol na základe zmluvy poskytnutý, bol poskytnutý bez poplatkov a bezúročne, a teda či na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia ako aj to či nárok žalobkyne nie je premlčaný.

16. Súd vec právne posúdil nasledovne:

17. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

18. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na účely tohto zákona sa spotrebiteľom rozumie fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

19. Podľa písm. b) cit. ustanovenia, sa na účely tohto zákona veriteľom rozumie fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa písm. d) cit. ustanovenia, sa na účely tohto zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

21. Podľa § 9 ods. 1 cit. zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

22. Podľa § 9 ods. 2 cit. Zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

23. Podľa § 11 ods. 2 cit. zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

24. Spotrebiteľské zmluvy a vzťahy z nich vyplývajúce majú občianskoprávnu povahu, nakoľko neupravujú obchodné vzťahy medzi podnikateľmi, osobami, ktoré konajú v rámci podnikania, ale vzťahy medzi podnikateľom a fyzickou osobou, ktorá koná v tomto vzťahu pre svoje osobné potreby a na súkromné účely a nie na účely podnikania alebo obchodu. Na takto posudzovaný vzťah preto treba aplikovať zákonnú úpravu Občianskeho zákonníka, ktorá bola platná v čase uzavretia zmluvy.

25. Podľa § 52 ods. 1. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

26. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

27. Podľa ods. 3 cit. ustanovenia, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. Podľa ods. 4 cit. ustanovenia, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

29. Podľa § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

30. Podľa § 451 ods.1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

31. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

32. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

33. Podľa ods. 5 cit. ustanovenia, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom

(ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

34. Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

35. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

36. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas neplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

37. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z.z. (platného a účinného od 1.2.2013), ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. K prvému dňu omeškania (4.10.2017) bola základná úroková sadzba určená Európskou centrálnou bankou vo výške 0,00 %.

38. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že hoci ako listinné dôkazy bola predložená zmluva o revolvingovom úvere, z okolností, za akých bol žalobkyni úver poskytnutý bolo treba dospieť k záveru, že bol poskytnutý klasický úver. Pre revolvingový úver je typické, že dlžníkovi je poskytnutý určitý úverový rámec, v rámci ktorého môže dlžník čerpať peňažné prostriedky (ale aj nemusí) a to až do výšky dohodnutého úverového rámca. Veriteľ tento úver vždy dopĺňa do dohodnutej výšky a úverový vzťah tak môže fungovať dobu neurčitú, pričom najčastejším spôsobom poskytovania revolvingu je prostredníctvom kreditných kariet. V danom prípade bol však žalobkyni úver poskytnutý jednorazovo a v konkrétnej výške.

39. Súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

40. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

41. Predmetnú zmluvu teda súd považoval za spotrebiteľskú, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aj keď predmetná zmluva je zmluva, ktorá vykazuje známky absolútneho obchodu a je potrebné ju posúdiť podľa Obchodného zákonníka, je zároveň zmluvou spotrebiteľskou, a potom normy obchodného práva sú použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave spotrebiteľských vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a vykonávacích predpisov, ktoré ustanovenia majú prednosť pred aplikáciou Obchodného zákonníka.

42. Posúdiac vyššie uvedený obsah zmluvy, súd dospel záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje riadne uvedenie RPMN, ktorý záver postačuje k tomu, aby mal súd za to, že úver bol poskytnutý bezúročne a bezpoplatkov - ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. Tým, že istina úveru uvedená v zmluve nezodpovedá výške reálne poskytnutých finančných prostriedkov, je RPMN ako aj úroková sadzba nesprávne vypočítaná. Uvedené údaje boli vypočítané zo sumy 1 170,- Eur, avšak úver bol žalobkyni poskytnutý reálne len v sume 950,15 Eur. Uvedeným postupom sa RPMN, ako aj úroková sadzba, podstatne navýšili. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný žalobkyni úver vyplatil krátený o sumu 219,85 Eur, pričom však túto sumu zahrnul do celkovej sumy poskytnutého úveru. Takýto spôsob určenia celkovej výšky úveru a v nadväznosti na to aj následné určenie RPMN z takejto výšky úveru bol v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. aj s eurokonformným výkladom príslušných ustanovení Smernice č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere.

43. Ako to uviedol ESD vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti Finway a.s., čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy I. tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru predstavujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Celková výška úveru v zmysle citovanej smernice čl. 3 písm. l) je vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa čl. 3 písm. g) tejto smernice, obdobne aj § 2 písm. g) ZoSÚ, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady..., ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. h) ZoSÚ obdobne čl. 3 písm. h) Smernice č. 2008/48). V dôsledku uvedeného pojmy celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa navzájom vylučujú. Celková výška úveru preto nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť žiadnu odmenu, poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru a to v neprospech spotrebiteľa. Do výpočtu RPMN bol teda nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do nej boli zahrnuté aj administratívne poplatky, ktoré si žalovaný od žalobcu ihneď zúčtoval, čo spôsobuje podhodnotenie skutočnej RPMN. Hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky bola potom nesprávne určená nižšie, podhodnotená v neprospech spotrebiteľa. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ aplikovaného súdom prvej inštancie.

44. Vzhľadom na nesprávne uvedenú RPMN v neprospech spotrebiteľa je nevyhnutné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho zaplatením úrokov a poplatkov žalobkyňou, na strane žalovaného veriteľa došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré je povinný vydať žalobkyni, teda spotrebiteľke na úkor ktorej sa bezdôvodne obohatil. Keďže predmetný úver bolo nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, všetko plnenie, ktoré žalobkyňa žalovanému poskytla v súvislosti s predmetnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere nad istinu 950,15 Eur, je potom potrebné považovať za plnenie bez právneho dôvodu a teda za bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré je potom nevyhnutné vydať tomu, na úkor koho bolo získané - tu žalobkyni (§ 456 Občianskeho zákonníka). Keď teda žalobkyni bola reálne poskytnutá suma vo výške 950,15 Eur a reálne splatila sumu vo výške 2 106,83 Eur, bezdôvodné obohatenie tu vzniklo vo výške 1 156,68 Eur.

45. Žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premičania uplatneného nároku na plnenie s tým, že nárok bol uplatňovaný sčasti po uplynutí objektívnej a sčasti po uplynutí subjektívnej premičacej lehoty. Súd ale vychádzal z toho, že predmetné bezdôvodné obohatenie bolo úmyselné, v dôsledku čoho na premičanie uplatnil 10-ročnú objektívnu premičiaciu lehotu odo dňa, keď k nemu došlo, čo bolo po uzavretí zmluvy dňa 6.7.2010, pričom žaloba bola na súd podaná dňa 5.10.2017, teda v rámci objektívnej 10-ročnej premičacej doby. Súd má za to, že žalovaný pri svojej podnikateľskej činnosti, ktorou je poskytovanie úverov, je povinný postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou pri dodržaní všeobecne záväzných právnych noriem a v súlade s dobrými mravmi. Žalovaný ako nebankový subjekt má poskytovanie úverov dlhodobo v predmete svojej činnosti, a teda je jeho povinnosťou poznať a

dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaný namietal, že jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne nebol v konaní žiadnym dôkazom preukázaný, pričom na jeho preukázanie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného, ale je nutné preukázať, že žalovaný skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohacuje.

46. Žalovaný ako osoba podnikajúca na trhu so spotrebiteľskými úvermi, vystupuje ako dodávateľ ako odborník profesionálne znalý podnikateľ, ktorý by mal dodávať poskytované služby so zárukou kvality a znalosťou právnych predpisov. Vzhľadom na to má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, preto treba požadovať aby sa vo vzťahu k nemu správal poctivo. Povinnosťou žalovaného poskytujúceho úvery a pôžičky nebankovým spôsobom, teda bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov a pri výkone svojej podnikateľskej činnosti postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou a v súlade s dobrými mravmi. V čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, platila v právnom poriadku SR, už niekoľko rokov, právna úprava vyslovene vyžadujúca uvádzať v zmluvách o spotrebiteľskom úvere ročnú percentuálnu mieru nákladov pod sankciou bezúčinnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov (§ 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2008 a neskôr s účinnosťou od 11.6.2010 § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.), účelom ktorých náležitostí je predovšetkým umožniť spotrebiteľovi zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. V predmetnej uzavretej úverovej zmluve táto náležitosť chýba. Je preto dôvodné predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením tak podstatného údajja ako je RPMN priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, že ako veriteľ nebude môcť od dlžníka (tu žalobkyňa) žiadať úrok z úveru ani iné poplatky, a pre prípad, že tak urobí, bol s uvedenou sankciou uzrozumený (čo je nepriamy úmysel). Konanie žalovaného pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy tak nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný vedome nerešpektoval svoje povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch, a preto takéto jeho konanie nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Žalovaný tak jednoznačne zneužil svoje silnejšie postavenie voči spotrebiteľovi pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv a od žalobkyne prijal plnenia, na ktoré nemal právny nárok. Úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne pritom bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný, bez možnosti žalobkyne (dobromyseľne uzatvárajúcej danú zmluvu) individuálne ovplyvniť ich obsah, teda tento úmysel bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu sa na strane žalovaného (porovnaj rozsudky Krajského súdu v Prešove z 12.12.2011, sp. zn. 7Co/84/2011, z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012 a z 17.8.2018 sp. zn. 8Co 139/2017).

47. Žalovaný ako profesionál v poskytovaní úverov pokiaľ neuviedol podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere musel vedieť, že tým spôsobom bude inkasovať od žalobkyne úroky, na ktoré nemá právo. Ak tieto úroky napriek tomu inkasoval, musel si byť vedomý, že sa na úkor žalobkyne obohacuje.

48. Pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia zákonodarca ustanovuje v § 107 OZ kombinované premlčacie doby. V zmysle § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Podľa ods. 2 najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa keď k nemu došlo.

49. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v zmysle citovaného ustanovenia, je teda rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto na jeho úkor bezdôvodné obohatenie získal. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, a to tak trojročnej ako aj desaťročnej v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo.

50. Objektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo, t.j. v danom prípade odo dňa, kedy boli jednotlivé splátky nad rámec poskytnutej istiny žalobkyňou v prospech žalovaného uhradené. Pre posúdenie otázky premlčania práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo rozhodujúce posúdiť, či ide na strane žalovaného o úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktorá skutočnosť má potom vplyv na to, či sa právo žalobkyne premlčuje vo všeobecnej trojročnej

alebo až desaťročnej objektívnej premlčacej dobe. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že súd konanie žalovaného posúdil ako úmyselné konanie, a teda uplatnil premlčaciu dobu desaťročnú, ktorá plynie od vzniku bezdôvodného obohatenia. Pre začiatok plynutia 3-ročnej, príp. 10-ročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodný okamih, kedy bezdôvodné obohatenie skutočne (fakticky) vzniklo. Bezdôvodné obohatenie získaním plnenia bez právneho dôvodu vzniká samotným prijatím plnenia. Vtedy tiež začne plynúť objektívna premlčacia doba (rozhodnutie NS ČR z14.08.2007, sp. zn. 30 Cdo 2758/2006). V predmetnom prípade táto desaťročná premlčacia doba nemohla začať plynúť skôr ako v roku 2011 (zmluva bola uzatvorená v júli roku 2010, pričom pri pravidelnom splácaní prostredníctvom dohodnutých splátok v sume 59,47 Eur poskytnutá suma vo výške 950,15 Eur mohla byť splatená za takmer 16 mesiacov, t.j. cca november 2011), z čoho je zrejmé, že žaloba bola podaná pred uplynutím desaťročnej objektívnej premlčacej doby (podaná na súde dňa 5.10.2017).

51. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby, tak tu sa sú stotožnil s tvrdením žalobkyne, že kvalifikovane sa prvý krát o bezdôvodnom obohatení dozvedela až pri porade so svojim právnym zástupcom, ktorého si zvolila dňa 1.2.2017. A teda žaloba podaná dňa 5.10.2017, bola podaná aj v rámci subjektívnej premlčacej doby. Konanie sp. zn. 26C/214/2014 bolo ukončené len procesným rozhodnutím, pričom žalobkyňa ako bežný spotrebiteľ bez právnického vzdelania, z uvedeného konania nemohla vedieť, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, nakoľko otázke vzniku bezdôvodného obohatenia sa v danom konaní pozornosť nevenovala.

52. Žalovaným vznesená námietka premlčania je pre vyššie uvedené nedôvodná.

53. Vzhľadom na uvedené, t.j. vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť uzatvorenej zmluvy ako aj na nepremĺčanie žalovaného nároku, súd podanej žalobe vyhovel v celom rozsahu, nakoľko táto bola podaná dôvodne. V dôsledku toho, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala zákonom predpísané náležitosti, žalobkyňa bola povinná žalovanému vrátiť len to, čo od neho dostala. Rozdiel ktorý vznikol medzi sumou poskytnutou a splatenou je bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane žalovaného, ktoré je tento žalobkyni povinný vydať vo výške priznanej istiny (2 106,83 Eur - 950,15 Eur = 1 156,68 Eur). Okrem tejto istiny súd žalobkyni priznal aj nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške, nakoľko žalovaný sa do omeškania dostal s vydaním peňažného plnenia.

54. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
55. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 C.s.p., podľa ktorého nárok na náhradu trov vznikol žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu. Preto súd rozhodol tak ako je uvedené v druhej výrokovej vete tohto rozhodnutia a žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania. O výške priznaných trov rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie a to do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave, písomne alebo ústne do zápisnice.

Z písomne podaného odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje, musí byť podpísané a datované. V odvolaní sa popri týchto všeobecných náležitostiach uvedie aj to proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.